

МІСМІКІТА

В квітні ц. р. сповниться 75 років життя корифеєві українського театру Йосипові Гірянкові

— „Але ж не сім... але ж не п'ять, а 75!“

Зоя Когут видала в Австралії збірку поезій
п. з. „Культурні Арабески“

КОГО ЦІКАВИТЬ?

Кого цікавить, чи в душі моїй,
Ростуть фіялки, чи гниє лиш зілля?
Людина шис все на свій покрій,
І та, що назбирала в серці гній,
Побачить і в моїм — гниле бадилля.

Кого цікавить, чи моє життя,
Це прагнення, чи тільки животіння?
Той, хто очей не підносив з сміття,
В моїх побачить теж лише — трачіння.

Кого цікавить, чи в словах моїх,
Злоба лише, чи й пригорщі любови?
Хто серця не вкладав до слів своїх —
Той бачить в слові — тільки голе слово...

Зоя Когут

Поз'їжджалися фордами,
олдсмобілами, даджами,
шевролетами-новами
і двома тандербирдами.

Вічна йому пам'ять!

А вінки усі з шарфами:
від дружини прибитої,
від батьків опечалених,
від родини коханої
і від друзів здивованих.

Вічна йому пам'ять!

Розмовляли притишено,
замовкали задумано,
здивлялись засмучено,
покурити виходили
і зідхали полегшено.

Вічна йому пам'ять!

Повезли кавалькадою
із безпечною шкоростю,
хоруговки над автами
весело маяли.

Вічна йому пам'ять!

Б а б а й

ЛИСТИ ВІД ЧИТАЧІВ

... Сердечні побажання здоров'я і снаги творити — і з Богом даних талантів витискати всі соки — собі на ще більшу славу, а нам на користь і втіху.

Оксана і Ярослав Рудакевичі, Філадельфія.

Залучено \$5.50 на пресфонд.

ХВАЛЬНА РЕДАКЦІЄ!

З нагоди 20-літнього ювілею прошу прийняти від моєї дружини Ярослави та від мене особистий дарунок в сумі 25 доларів.

Ми переконані, що громадську працю, яку виконує Редакція "Лиса Микити" своїм незрівняним гумором не можна заступити ніяким другим видавництвом.

Бажаю Вам дальших успіхів у Вашій цінній праці для добра нашого народу.

З глибокою до Вас пошаною

Др. Володимир Галан, Ярослава Галан

Філадельфія

З цієї вдячної нагоди — 20-ліття Вашого мудрого, блискучого і дотепного "Лиса", засилаю Вам від себе і моєї дружини дружне, радісне і щире побажання — сміятися з наших недомагань багато і багато років...

Ваша виняткова обдарованість служила для добра нас усіх щиро, чесно і нелукаво. І за це Вам люди вдячні, а ми також з тими людьми.

Щоб якимось спричинитися до Вашого ювілею не лишень словом, засилаю два комплекти своєї "Водниці" на Ваш пресовий фонд.

Улас Самчук, Торонто

... Громадська сатира конче потрібна, вона являється єдиним дзеркалом, в якому може побачити себе наша громада — провідні люди, як і пересічні. Моє побажання Вам, щоб Ви якнайдовше задержали той ярний сміх і щоб Гриць Зозуля не стратив веселого настрою!

Мирон Заклинський, Нью Йорк

Залучено \$5.50 на пресфонд.

... Кожне число "Лиса Микити" читаємо з правдивою насолодою!

Богдан Сторожук, Дітройт

Залучено \$5.50 на пресфонд.

Дальші пожертва на наш ювілейний фонд поміщуємо на сторінці 8-ій.

Між історії

Чи ви хочете, чи ні, — 20 років екзистенції "Лиса Микити" на цій американській землі, це частина нашої екзильної історії, показаної, щоправда, в кривому чи викривленому дзеркалі. З датою 15-го березня 1950 року появилoся на світ перше його число... Тож дозвольте, лисячою метою поставити Вам декілька питань, що будуть одночасно відповіддю на ці питання:

Чи Ви знаєте, що перше число нашого журналу вийшло в Нью Йорку, а першим його видавцем був п. Ярослав Пастушенко, співвласник "Арки"?

Чи Ви знаєте, що тоді, коли він виходив у Нью Йорку, "Лис Микита" не називався ще "Лис Микита", а скорочено "Лис"?

Чи Ви знаєте, що перше число нашого журналу вийшло накладом 20,000 примірників як окремий додаток до щоденника „Свобода“?

Чи Ви знаєте, що "Лис" виходив зразу як двотижневик (1-го і 15-го кожного місяця), а перше його число коштувало 15 центів?

Чи Ви знаєте, що на першій сторінці першого числа "Лиса" був намальований Сталін як "Новітній Франкенштайн"?

Чи Ви знаєте... ех, багато дечого Ви не знаєте з "Лисячих" діянь, або й дещо призабули, тож, для історії та грядущих поколінь, варто це пригадати. Годиться, наприклад, спом'янути добрим словом покійного мистця, Миколу Бутовича, що був одним із перших співробітників та ілюстраторів "Лиса" і мав у нашому журналі окрему колонку п. з. "Ходить гарбуз по городу", яку сам ілюстрував і до котрої писав віршовані сатиричні тексти під псевдом "Бутумбас".

Варто згадати, що в "Лисі" тоді появилoся мабуть перший український "комікс-стріп" авторства Ека, унікальна пародія американського Тарзана п. з. "МУРЗАН" — сенсаційні пригоди віце-короля джунглі, чоловіка-мавпи... Пригоди, яких ніхто досі не передав словами, не змалював пензлем, не описав вічним пером... Пригоди, від яких запирає дух і пухне волосся на голові!

Пригоди "Мурзана", як також ніший Еків "картун" — "Пригоди скитальця Макогона на землі Вашингтона", втішалися в свій час великим зацікавленням читачів, яких треба було тоді ловити на той чи інший гачок, на ту чи іншу "гамаксоїку"...

Сьогодні, з перспективи 20-ти років, треба справді подивляти відвагу, а то й віднайдушність видавця журналу, Я. Пастушенка, що пустився плавати по синьому морю без відповідного конта в банку і можних спонзорів, розраховуючи на читачів і передплатників, які ще тоді, в більшості, сиділи на валізках, шукали праці чи даху над головою...

З тим більшою вдячністю годиться згадати, що тодішній Головний Уряд УНСоюзу і редакція "Свободи" пішли назустріч видавцеві й погодилися, щоб перше число "Лиса" вийшло в світ як додаток до "Свободи" і було розіслане на адреси читачів цього нашого щоденника. Це в один, можна б сказати, день зробило "Лиса" знаним на всій широкій території Америки і трохи в Канаді! Покійні вже сьогодні, головний предсідник УНС Дмитро Галичін і головний редактор "Свободи" д-р Лука Мишуга, дуже прихильно поставились до скитальського "новородка", хоч і не скривалися з тим, що вони слабо вірять в його довговічність.

— Панове, я вам бажаю найкращих успіхів, — говорив пан доктор Мишуга, — але сумніваюся, чи ви дотянете до кінця року...

Покійний Доктор був дуже глибокий та передбачливий аналіст наших культурних і громадських процесів, однак, в цьому випадку він помилився, слава Богу!

У першому своєму "зверненні" до "Чесної Єлти" народний філософ Гриць Зозуля писав:

"Не писав сми до Вас довгий час, бо не було відповідного аргану, та й не мав сми на маркі. Хоч ніби працюю на шалі і якийс дуляр принесу д хаті, але всьо ми ліквірує моя жона, бо дужи тепер сифує жиби било додому назад вертатиси..."

Так, так... Тоді ще, в ті часи, задушевні бажання "вертатися додому" були ще такі популярні, як тепер звичка деяких бувших "грінборів" їздити до Краю "на ваканці"...

І к е р

Хоч з Херсонських він степів
Галичанин — пів-на-пів.

Як Микола Чудотворець
Він чарує — чуда творить.

На пів року десь зникає,
Що він робить? Хто то знає!!?

Потім, мов на небі зірка,
Блисне його новель збірка.

А потім рецензій ряд,
Мов би справжній Зорепад.

Баха він над все кохає,
Але від дівчат тікає.

В кожному місті є дівчина,
Що за Понеділком гине.

Їй хоче ту приємність мати —
Хоч раз з ним затанцювати...

Але вірний він одній,
„А“ маленькій — мрії-мрій.

В Едмонтоні в зимнім краю,
Там Микола друга має.

Йому серця все тепло,
Відає друзям на зло.

В Едмонтоні льоди тають,
Ми-друзі, тут, замерзаєм...

Уля-Ля

А В НАШОМУ ЧИКАГО

— Гляди, доню, щоб не зробила нам сорому та не вийшла заміж за старокалендарника!

З ДІЯЛЬНОСТІ УККА

Сплю я і сниться мені, ніби я на засіданні УККА сиджу. Протидаюсь — а я й справді сиджу на засіданні УККА.

НА ПРОТИАЛЬКОГОЛЬНИЙ ДОПОВІДІ

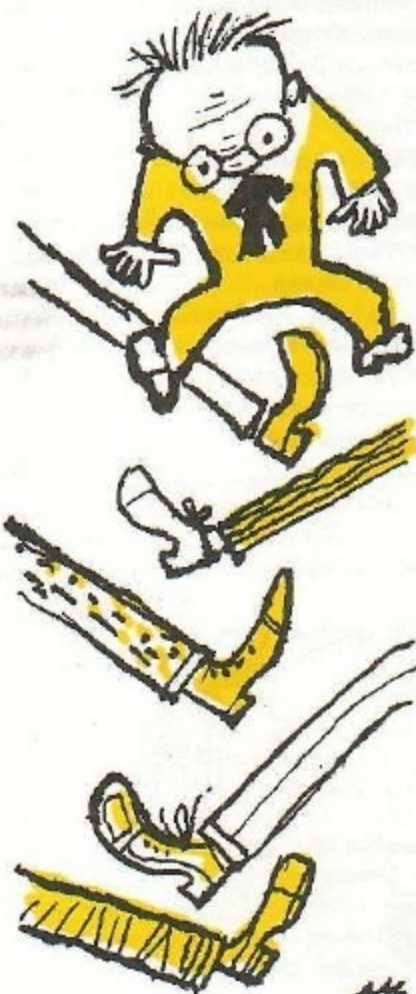
Доповідач: — Коли дерево підливати водою — воно росте. Коли ж його підливати алкоголем — воно в'яне. Який з цього висновок?

Голос з залі: — Хто хоче, щоб йому в шлунку виросло дерево, хай п'є воду.

ДОЛЯ ОДРУЖЕНИХ

— Чи правда, що одружені чоловіки живуть довше, ніж не-одружені?

— Ні, це їм так життя дов-житься.

УКРАЇНСЬКА ДОРОГА
ДО СЛАВИ...

СОРОКА НА ПЛОТІ

● З канцелярії ЗУАДК-у в Філадельфії повідомляють, що плянована подорож віцепрезидента цього Комітету, п. Рі. Лисогора до Біяфрі не відбудеться, бо п. Лисогір задобре собі виглядає...

● Маємо інформації, що зустріч Клубу Круглого Стола з віцеконсулем Ізраїлю п. Мошлі тому не відбулася, що арабські терористи хотіли кинути бомбу на бар "Лиса Микита", де часто урядують п. Е. Стахів — "Мамольондра".

● Кажуть, що під час Свята 22-го Січня у Фешен Інституті в Нью Йорку відбулися змагання між двома адвокатами, Пізнаком і Гуглевичем, котрий котрого перебалакає коло мікрофону.

● По Світовому Конгресі Вільних Українців у Нью Йорку найважливішою подією в житті української діаспори була перша конференція Підгаєччини, що відбулася в лютому ц. р. в Пармі, Огайо.

● Після літературного вечора Ів. Керницького у відновленій залі Т-ва "Тризуб" у Філадельфії прихильники його творчості схвалили вибрати його почесним членом бару "Тризуба".

● У Філадельфії говорять, що після виборів у СУК "Провидіння", рядове його членство буде тепер вітатися бо-йовим окликом: "Честь "Провидіння" готов боронити!"

● Український Народний Союз перемагає на всіх фронтах: в Америці має місс Союзівку, а в Канаді здобув першу князівну на Равті Української Преси в Торонті.

● Читачі "Свободи" дивуються, як це сталося, що в статті "Чудо з оперою" д-р Антін Рудницький забув похвалити другого "чудотворця", автора лібрета опери "Анна Ярославна", Леоніда Полтаву.

● При Бани Люці так часто згадується Лисогора, що, виглядає, він більше потребує помочі ніж жертви землетрусу.

● Кажуть, що всі святі на стінах Свято-Миколаївської церкви в Торонто витріщили очі, як побачили в перших рядах деяких делегатів на конференцію за Патріархат...

● Кажуть, що "Лис Микита" був проти кадила, поки йому самому не почали кадити...

НА ПОЛІТИЧНОМУ ПЕРЕЛАЗІ

В клубі "Лиса Микита" розговорилися по-душам на ідеологічні теми двійкар із бандерівцем.

— Багато дечого нас ділить, — сказав двійкар, — але й дещо нас в'яже...

— Що, наприклад? — насторожився бандерівець.

— А те, що вами рядить Стецьчиха, а нами Ребетиха.

З ВАРШАВСЬКИХ ЖАРТІВ

— Чому варшавські міліціонери ходять трійками?

— Тому, що один вміє читати, другий писати, а третій слідкує за двома першими.

З НАШИХ ДИВОГЛЯДІВ

Літературний вечір Лесі Лисак, що відбувся в Нью Йорку 20-го лютого з нагоди появи її книжки "Терпід Пахошці", спонзорувала "Свобода", влаштував Літературно-Мистецький Клуб, а квіти вручила авторці п. Алла Косовська — від Асоціації Дітяч Української Культури... І хоч в редакції "Свободи", що видала книжку п-ні Лисак, є чотири літературознавці, то вступне слово про її творчість сказав... актор Степан Крижанівський.

ХМАРОДРЯН ЧАПЛЕНКО
І
ДОКІЯ ГУМЕННА

З КОМЕНТАРЕМ І БЕЗ

Є побоювання, що русифікаційні процеси поволі зникають в Україні й переносяться на еміграцію... Так, для прикладу, 15-го лютого, відбувся у Нью Йорку, в Лінкольн Центері, концерт пісень і арій київської співачки Бели Руденко яка, крім класичного репертуару, всі інші пісні співала тільки по-українськи. Це навіть схвилювало рецензента "Нового Русского Слова", господина Седих, який потім писав: "Який жаль! Така красива девушка, а не заспівала ні одної пісні російською мовою!"

В тому ж самому часі і в тому самому Лінкольн Центері, тільки в іншій залі, співала знана еміграційна співачка, Галина Андреадіс з Нью-Йорку, котра не була така вже безсердечна, як її посестра з Києва, і виконала три арії на "обицпонятному", а тим самим направила "кривду", що її вчинила руским і одеситам Бела Руденко...

Наша редакція отримала календар "Вільного Слова" з Торонта за 1970-ий рік, котрого титульну сторінку обкладинки прикрашають 4 портрети: Верховного Архієпископа Кардинала Йосифа, Архієпископа Православної Церкви в США Владика Мстислава, о. д-ра Василя Кушніра і президента Союзу Карпатської України Августина Штефана...

Ради Бога, паке редакторе Росоха, а що сталося з Вашим власним портретом?!

З листа сестри з України до брата в Америці:
Дорогий Брате,
Що ж Тобі буду казати:
Долярика дай —
І гуд-бай!"

"Свобода" з 28-го січня подає на першій сторінці обширний репортаж звідвідин п. Йосифа Лисогора в зруйнованій землетрусом Бая Луці в Югославії, при чому згадує слова подяки Владика Букатка які він висловив ЗУАД-Комітетові у Філядельфії:

"Ми всі українці в Югославії обнімаємо і цілуємо Вас українців в Америці за те, що прислали нам п. Лисогора", — мав сказати Владика Букатко.

З чого виходило б, що братні обійми та поцілунки братів з Югославії дістаємо не за допомогу, а за пана Лисогора...

ВЕЛИКДЕНЬ 1970

— Христос Воскрес!
— А за котрим календарем?

"проф. Лев Добрянський,
після відвідин на Далекому
Сході, промовує "азіяцію"

АЗІЯЦІЯ АЗІІ ЧИ УКАКАЗІЯЦІЯ УКАКАЗІІ

ЯК МІНЯЄТЬСЯ ФОЛЬКЛЬОР...

Колись, в "старому краю", говорили: "Вона з ним ходить".

Тепер, в Америці, кажуть: "Вона з ним їздить "Каделяком".

МОЛОДА КОНКУРЕНЦІЯ

В Нью-Йорку почав появлятися минулого року студентський журнал "Нові Напрями", орган Української Студентської Громади, що крім ніби "поважних" статей містить і мимовільні гуморески, як писанина "Патріархат чи реформа" або "Звернення нью-йоркських студентів першому секретареві ЦК КПУ, Шелесту П. Ю.", що в дечому нагадує лист запорожців до султана Мухамеда.

В Ірвінгтоні появилася досі два числа гімназійного журнальчика "Мир". Редакція, адміністрація і друкарня складається аж з 16 учнів, у тому 10 дівчат і 6 хлопців. У "Слові від Редактора" читаємо між іншим таке:

"...Чому "Мир" існує? Перш за все хочу ствердити, що ми не є якісь українські "гіпіс" чи якась банда українських радикалів, які хочуть похитати світ у глибоку пропасть чи перекинути владу в Америці... "Мир" пробує бути цікавим, модерним і оригінальним, двостороннім (двомовним) і смішним між своїми двома обкладинками... "Наш "Мир" є спокійна демонстрація для миру."

На 7 стор. читаємо (англійською мовою):

"Пошукуються! Запальних патріотичних молодих українських радикалів, щоб запланували найближчу українську революцію в Києві наступного літа. Не треба ніякого досвіду."

"Україна живе і добре процвітає в Америці. Присилайте блакит-

но-золоті прапори, вишивані сорочки й українські машинки до писання!"

У ч. 2 є такий жарт: "Якби Микола Понеділок оженився з Тюсдей Велд, то вона стала б Тюсдей Понеділок."

Це дуже похвально, що наша молодь намагається крокувати з "Лисом і вправляється в гумористичних писаннях. Щастя, Боже!

К а р а п е т

"ВЕРІ ІНТЕРЕСТІНГ!"

У відомому "шові" "Лаф-ін" завжди один тип у німецькому шоломі й однострої повторює ту саму фразу: "Вері інтерестінг!"

Можемо повторити за ним ці слова, читаючи найновішу книжку споминів нашого пледовитого мемуариста — Зиновія Книша — "На порозі невідомого". В ній на 337 стор. читаємо ось що:

"...Все було б гаразд, якби не ночівля. Приходилося спати всім у відкритій залі. Майже все то були молоді подружки й обидва ми, делегати, дуже ніяково себе почували в тій атмосфері, де ніхто нічого собі не робив зо своїх сусідів..." (Це було під час 1 з'їзду нашої еміграції в Ашафенбурзі в 1945 р. Автор був сам і терпів на безсонність. — Прим. складача).

МІЖ СТУДЕНТАМИ
(АВТЕНТИЧНЕ)

— Чому наш голова студентської громади завжди говорить телер прилюдно по-англійськи?

— Бо хоче, щоб розуміла також і його любка — американка...

НОВІ ПОЛІТИЧНІ ВТІКАЧІ

— Чому вибрали свободу?
— Водка очень подорожала...

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240
ВОСЬКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Phones KE 1-1303,

В. КУКУРБА
менеджер

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Одинока українська фірма на степі Мішган.

ЗУСТРІЧ

Через цвинтар увечорі йде жінка. До неї наближається якийсь чоловік. Вона його питає:

— Ви не боїтеся ходити ввечорі по цвинтарі?

— Ні, тепер уже ні. Коли був живий, годі боявся.

ІНТЕЛІГЕНТНИЙ СОБАКА

У парку на лавці сидять чоловік і собака. Вони грають у шахи.

— Інтелігентний у вас собака, — каже з подивом прохожий.

— Яка там інтелігенція? — махає зневажливо рукою чоловік. — На десять партій він виграє зі мною ледве дві.

У САЛЬОНІ КРАСИ

Дві дами розмовляють про свою приятельку:

— Три речі мені в ній не подобаються.

— Які саме?

— Її підборіддя.

МОВЧАЗНА БІЛЬШІСТЬ В УКРАЇНСЬКІМ СТИЛІ

Дивуємось, що якось нам не йде так, як іншим народам. Приїде собі якийсь там прем'єр чи міністер до цієї країни і зараз дають йому і грошову і військову допомогу. А від нас їздять самі президенти і не тільки не дають їм допомоги, але навіть не просять на обід до Білого Дому. Як я довідався, справа в тому, що ми занадто консервативні. В цій країні, для якої ми по двадцятьох роках активної суперечки нарешті знайшли назву (уявіть собі, жила країна від 1774 р. і не мала назви, аж ми її знайшли), все поступає вперед, і ми мусимо йти із тим поступом, змінюючи погляди і виступи.

Напр., Свято Шевченка виглядає у нас так: Кілометрове вступне слово, п'ятикілометрова промова, Заповіт — хор, Послання — деклямація, Якби мені черевики — сольоспів, перерва; по перерві: Думи мої — хор, Гетьмани — сольоспів, Кавказ — деклямація, Б'ють пороги — хор, Інцензіація, гимн, кінець. Тривало чотири години.

Так було тому 50 літ у Львові, так є нині в Нью-Йорку чи в Чикаго. Люди йдуть, бо не мають куди йти, а відтак критикують. Ті самі люди вислухують тих самих програм і дивуються, де молодь і де решта народу.

Не треба дивуватись, треба змодернізуватись, як змодернізувалися театри і телевізії, а тоді прийде молодь, прийде решта народу і ще чужих із собою приведуть.

Уявіть собі Свято Шевченка в модерному виданні, на яке навіть стоячі квитки випродані на чорному ринку. Відкривається заслona, на сцені в безладі щось висить, а щось стоїть. Виходить конференсьє у светері і руки в кишенях, скаже кілька віців про Шевченка і публіка регочеться, заідаючи "палкони" і "потейто-чїпс". Відтак виходить хор, хористи беруться попід руки і, пританцьовуючи та колишучись, відспівають Заповіт на темпо легкого вальчика. Після того модерна деклямація:

Летіли відьми. Він — Тарас
Ягнята пас. І мозок тряс.
Панів і дам, не дам, кордони
А він у свічці. Перегони.
Приходить мужеське сольо. Дов-

гий волос, борода, якщо є, але вуси обов'язково, без вусів нема модернізації. Ось Каравана, тільки частина співаків запустила вуси і заросла волоссям, зараз розкололася на модерну і консервативну. Вправді та консервативна безволоса вже співає, а волосиста модерна ще надумується, але за кілька літ напевно заспіває, і тоді побачите всю модернізацію.

Стрій мужеський довільний, різнокольорова вовняна сорочка, широка краватка не обов'язкова, обов'язкові штани або дуже широкі, або дуже вузькі, і мусово на шні гітара. Голосу не треба, але треба бути голосним і треба вміти тримати гітару. Такий соліст підморгне до публіки, вдарить по гітарі і завершить, що Шевченко був "грейт гай", умів грати на гітарі, співав і малював образи, а навіть писав вірші, і то все нараз. Гістеричний крик дівчат на галерії буде ознакою успіху.

Жіноче сольо. Довжина волосся довільна, але волосся обов'язково не чесане довгий час і дуже ефективно, коли з волосся вистає солломка або якесь пюрко. Обличчя немите, здалека і так не видно. Мужеська сорочка верхом по мужеських штанах, старі черевики. Співачка, викиляючись і вимахуючи руками, прорепетує, що Тарас був "довер" і романтичний "гай". Тільки цар його "не лайкував", бо цариця мала до нього симпатію і читала його оди до сну. В любові мав пеха, хоч мав великі вуси.

Відтак дує із плесканням рук і викрутами ніг, переплітане асонансом гітари і криком публіки. Хор закінчить гімном або чим іншим.

Про такий концерт "Нью-Йорк Таймс" напише обширну рецензію. А американський уряд зараз випустить поштову марку Шевченка, і не тільки вітатиме всіх наших екзильних президентів, але ще кожному поверне кошти подорожі.

Без слів

Їздив сми до Нівйорку.
Чого?

По другу голову...

Бо то так дійсно чесом буває, жи кристенинови забракне голови.

Сидит, ек тота Унрада, на єднім місци у фотелю та й не видит, жи світ біжит кудис гальопом попри нього, і вже — ген-ген — далеко форвите на переді.

І вже не знати, ека типер мода на світі та й у нас настала.

Ци люди ше ходет далше носом наперед, ци вже екос енакше?

Ци обрізувати портки а запустити бороду, ци наоборот?

Ци вбирати криватку по сам пупец, ци прив'єзувати ланцух на шні, ек було колис корові?

І ек типер у нашій політиці пішло у моду?

Ци в нашім Укакаті ше далі Форманза стоет у першім паліграфі, а Украина на самім остатку?

Ци маємо тегнути вітверто за арапами, ци вдавати, жи тегнемо за жидами? Та й ци тотих, жи при Крутлім столі, тиж рахувати за жидів, ци не?

Ше би знати, ци в нас ше надалі має бити свій свого по голові, ек в порожну торбу. І тра віяснення, хто має бити, а хто має бити за тоту торбу.

Та й ци ше фурт маємо тримати лєнію за патрїархантом, ци ліпше захати голову в мішок і навит не дихати, бо вже за нас ме дихати хто йнакший.

І єкий тепер має бути Тарас Шевченко? У шепці, ци без шепки, ци з вусами, ци без. А може так, ек показали у Сучасности, з єдним оком?..

Ше важна річ довідати си, єку хоробу типер п'ют у великих національних барох та й єким нічим закусуєют.

З таким то амбарасом приїхав сми до Нівйорку і зараз від станції пішов просто помежи люди.

Люди були файні, бо зачланили си від Ікера, попри Понедівка, ген — почерез вужні невидні особи,

ДОБА ВЕЛИКИХ РЕФОРМ

чи то в Літатурнім Клубі, чи барі "Лиса Микити". Доячі і патріоти, жи приходет до Арки по казети, або до того Ека, жи аш два пси тримає, аби гавкали здалека. Ци тоті тихі ривулюціонери, жи приходет до Веселки, до задного ванкира, аби тихцьом крайового борщу си наїсти. Артисти великі і малі Титли, ци Морози вселякі і Черешновські — хоц лишен через поріг сервус собі подали. Ше ружні пани і Панчуки, ци ше письменниці наші пишні та й годні, Уляни ружні і Лесі, жи нашу цалу біду в книшках описуют.

Ше здивав сми си з деякими союзовими доячами і редакторами, жи одні дивлют си на вас зго-

ри, а другі здолини. Тото не ведлуг росту, а ведлуг того, ек ім конвенція на долони показує.

І так здивав сми си з ружним народом, але не богато-м си дізнав, бо ніхто певно не знає, шо си діє і нашо.

ґіно на едно сми помудрів. Перше то я не знав достоментни, жи тиж не знаю, а типер, вернувшись, і знаю акуратно, жи не знаю.

І тото вам пишу, аби сте тиж знали, жи не знаєте. Да-цо!

Гриць Зозуля

— Чому в Україні не вистачає муки?
— Бо її додають до хліба.

ДОЛ. 25.00: Д-р В. Прокопович.

ДОЛ. 20.00: Д-р Р. Смик — Чікаго.

По дол. 5.50: С. Григорчук — Дітройт, А. Охрим — Торонто, Д-р Т. Ганушевський — Н. Провіденс, М. Шуприкевич — Філадельфія, Д-р Т. Парфанович — Бафало, Р. Припчан — Чікаго, П. Б. Петрина — Торонто, П. Богданський — Н. Ёорк, Д-р Б. Лончина — Дітройт і о. Я. Гаврилук — Англія.

ПО ДОЛ. 5.00: І. Гентош — Філадельфія і Л. Думановський — Вудгевен.

ПО ДОЛ. 3.50: В. Попадюк — Чікаго і Ю. Котик-Стефанович — Вашингтон.

ДОЛ. 3.00: М. Джоджик — Англія.

ПО ДОЛ. 2.50: Д-р І. Мулик — Сарня, А. Ромах — Дітройт, Г. Ратич — Едісон і С. М. Тимяк — Пітсбург.

ПО ДОЛ. 2.00: о. З. Золотий — Вінніпег, Т. Станко — Ірвінгтон і М. Остяк, Філадельфія.

ПО ДОЛ. 1.50: Ю. Ганас, К. Грициня, М. Будини, З. Коваль, В. Джуль, П. Гнатюк, Д-р Т. Сенковська, М. Гайда і Г. Шембель.

ПО ДОЛ. 1.00: Ю. Паславський, О. Мороз, Б. Прокоп і В. Процик.

ПО 50 ЦЕНТІВ до передплат долучили: Д. Федорак, проф. Я. Славутич, М. Д. Базюк, О. Мартинюк, К. Цікало, К. Клепачівський, Є. Снігура, В. Винницький, Л. Харченко, О. Оріховський, А. Муринець, Б. Дуляк, Л. Леськів, І. Попович, П. Федик, Я. Кришталович, С. Кікта, В. Сімянцев, Л. Волинець, Ю. Кекін і Т. Горбачевський.

Щиро дякуємо!

Поки Батьку Тарасові
Шану і поклін зложили, —
До "Веселки" всі зайшли,
Кави доброї попили.

Славно і величаво вшанувало юне покоління цьогорічні Шевченкові роковини в Нью Ёорку! Перед пробами і після проб молоді виконавці програми часто заглядали до "Веселки", щоб підкріпити силу смачним підвечірком з яких славиться кухня Української Цукорні „Веселка“ в Нью Ёорку.

Тож не забудьте нашої адреси: "ВЕСЕЛКА", 144 Друга евно (в Пластовому Домі)

ЦЕЛІБАТ

"Свобода" розпочала дискусію над примусовим целібатом духовенства, яка йде тепер цілою силою пари в Європі. Виявилось при тому, що целібат некорисний також і для журналістів, бо "целібеса" ніколи не годні зловити телефоном.

Address: "THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210
Tel.: VI 2-7476

Умови передплати в ЗДА і Канаді
річна передплата — дол. 4.50

Editor Edward Kozak